

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματὸσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ μηνιαία διακοπὴ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν. — Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. — Αἱ εὐτυχεῖς ἐπιζητοῦσαι τὴν δυστυχίαν. — Τὸ Τατόι. — Εἰκὼν ὀδύνης. — Ὁ θάνατος ἐνὸς ἀγγέλου (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσόβεργγ Δασκαλοπούλου). — Ἐλοφάγοι καὶ πολυφάγοι (ὑπὸ Δε-Μαρία Καναβῆς (ιατροῦ). — Προκήρυξις διαγωνισμοῦ περὶ οἰκιακῆς βιομηχανίας. — Βιβλία καὶ περιοδικά. — Συμβουλαί. — Ἀλληλογραφία. — Ἀγγελία. — Ἐπιφυλλίς.

Ἡ ΜΗΝΙΑΙΑ ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΗΣ «ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»

Ἀπὸ σήμερον, ὡς κατ' ἔτος, ἀρχεται ἡ μηνιαία διακοπὴ τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν». Μέχρι τοῦ προσεχοῦς 7/θρίου ἐπιστολαὶ καὶ ἀποστολαὶ χρημάτων δέον ὡς πάντοτε νὰ διευθύνωνται ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν συνήθη τακτικὴν διεύθυνσιν. Ὑπερθυμίζομεν δὲ καὶ πάντων πρὸς τὰς καθυστερούσας τὰς συνδρομάς των νὰ ἐπαρεστηθοῦν νὰ ἀποστείλουν αὐτὰς ἄνευ ἀναβολῆς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλὴ μου φίλη,

Ἀναχωρεῖς λοιπὸν ὠρισμένως διὰ τὸ θερινὸν ταξεῖδι σου, διὰ τὰς Ἄλπεις τὰς δροσεράς, τὰς ζωογόνους, εἰς τὰς ὁποίας βασιλεύει ἡ ἄσπιλος τῶν πάγων καὶ τῶν αἰωνίων χρυσάλλων λευκότης. Πόσον σὲ ζηλεύω, φίλη μου, σὲ τὴν χαυδέμενην τῆς τύχης, σὲ τὴν ἀπολαμβάνουσαν τὴν ζωὴν μετὰ τὰ θέληγτρα, μετὰ τὰς χαράς, μετὰ τὴν ποίησιν τῆς. Τὸν χειμῶνα εἰς τὴν ὠραιότεραν τοῦ κόσμου πρωτεύουσαν

ἐντὸς κύκλου ἐκλεκτῶν καὶ προνομιούχων εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὰς τέχνας, εἰς εὐφυῆν σπινθηροβόλον, εἰς χάριν καὶ ἀερότητα. Μόνον αἱ ὄραι, τὰς ὁποίας διέρχεσαι εἰς τὰ μουσεῖα μετὰ τὴν γοητευτικὴν συντροφίαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τῶν μεγαλειτέρων διδασκάλων τῆς τέχνης, θὰ ἤρκουον ἵνα καταστήσουν εὐτυχῆ τὸν δυστυχέστερον ἀνθρώπον τοῦ κόσμου. Τὸ θέρος εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἑλβετίας, ἐκεῖ ἐπάνω ὑψηλά, τόσον πλησίον μετὰ τὸν οὐρανόν, τόσον πλησίον μετὰ τὴν μεγάλην μητέρα μας φύσιν, ἡ ὁποία κατορθοῖ νὰ συγκεντροῖ καὶ συνενώη ἐκεῖ ὅλων τῶν ἐποχῶν τῆς τὰ στολίσματα: τὸν χειμῶνα μετὰ τοὺς αἰωνίους πάγους του, μετὰ τὸ γραφικόν καὶ ἐπιβάλλον μεγαλεῖόν του, τὴν ἀνοιξὴν μετὰ τὴν γλυκεῖαν ἀτμόσφαιραν καὶ τὸν ἀνομιμωμένον ἀέρα τῆς, τὸ θέρος μετὰ τὸν λευκὸν τοῦ ἡλίου καὶ τὴν γόνιμον βλάστησίν του, τὸ φθινόπωρον μετὰ τὰς βροχὰς καὶ τὴν ἠδυπαθῆ του ἀτμόσφαιραν, ὅλων αὐτῶν τὰ κάλλη καὶ τὴν ποίησιν νὰ τὰ ἀπολαμβάνῃς συγχρόνως δὲν εἶναι βεβκίως μικρὸν πρᾶγμα!

Ἀμέριμος, ἀδιάφορος, χωρὶς νὰ υποβάλλεσαι ποτε εἰς τὸ αἰώνιον μαρτύριον τῶν λογαριασμῶν, χωρὶς καὶ νὰ φροντίζῃς πῶς καὶ πόσα δαπανᾷς, ἔχεις ἀκόμη τὴν εὐτυχίαν νὰ ταξιδεύῃς εἰς τὴν ζωὴν ἑλαφρὰ καὶ εὐμορφῆ, ὡς πεταλοῦδα, ἡ ὁποία μόνον ἀπὸ ἀνθος εἰς ἀνθος πετᾷ καὶ μόνον τὸ γλυκὺ καὶ ἀρωματωδὲς ὑγρὸν τούτων ροφᾷ.

Αἱ ἰδανικῶς δυστυχεῖς

Καὶ ἔμωσ ἔχεις τὸ θάρρος, ἔχεις τὴν τόλμην νὰ παραπονήσῃς ἐπιτέως, νὰ ζητῆς τὰς ὑπὸ τὰ ἄνθη ἀκάνθας, νὰ ρίπτῃσαι ἐπιτίηδες ἀπ' αὐτῶν καὶ νὰ πληγῶνῃς τὸ ἄβρον σῶμά σου, ἀπλῶς διὰ νὰ εὐρίσκῃς ἀφορμὴν νὰ χύνης ὀλίγα δάκρυα καὶ νὰ αὐτοκαλῆσαι δυστυχῆς. Ἀλλὰ δὲν παραξενεύομαι, οὔτε σὲ μαλόνω δι' αὐτό. Εἰς εὐρὼ καλὰ, ὅτι ἡ εὐτυχία κουράζει ὅσον καὶ ἡ δυστυχία καὶ ὅτι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες μάλιστα

ραγωγίας, όταν γυναίκες και παιδιά ήρώων μένουν εις τους δρόμους ως ζώα, ή διακίτωνται εις τρώγλας, συνωστισμένα ανά εκατόν, ανά χιλίους, αναμειξ άνδρες, γυναίκες και παιδιά, άσθενεις και υγιεις, χωρίς ύδωρ, χωρίς φως, χωρίς άερα, μόνον με έν ξηροκόμματον άρτου, εις κατάστασιν έλεεινήν, δια τήν όποιαν θα έκοκ-ίνιζον και οι Ζουλου και οι άγριοι της Άφρικης άκόμη, έν παρ' αυτοίς οι δυστυχείς αυτοί εξή- τουν άσυλον.

Έγώ, φίλη μου, δέν άπειθύνομαι πλέον προς άρχοντας, και κυβερνήσεις και έπιτροπάς και ύποεπιτροπάς. Άπειθύ- νομαι εις χριστιανούς και χριστιανάς. Άπειθύνομαι εις όσους έχουν όλίγην καρδιάν, όλίγην αίσθημα, όλίγην συμπάθειαν και τους ικετεύω. Νά μεταβούν εις Πειραιά και να παραλάβουν έκαστος άνά έν πρόσωπον εξ αυτών των δυστυχών εις τας οικίας των. Τί στοιχίζει εις άνθρωπος; πόσην θέσιν κατα- λαμβάνει, πόση τροφή, πόση δαπάνη, πόσα θυσίαι απαι- τούνται δια τήν συντήρησίν του; Και ποιος και ποία εξ όλων ήμών δέν ήμπορει να υποβληθί εις τήν μικράν, τήν ασήμαν- τον αυτήν θυσίαν;

Μόνον δια του τρόπου τούτου θα σωθούν από τήν άθλιό- τητα τα δυστυχή αυτά πλάσματα. Έάν περιμένωμεν να συγκινηθούν αι έπιτροπαι και οι δήμαρχοι και τα δημοτικά συμβούλια και να συνέλθουν και να σκεφθούν και να ξανασυν- έλθουν και να ξανασκεφθούν και πάλιν τα δυστυχη γυναι- κόπαιδα, τα σωθέντα από τας τουρκιας θηριωδίας και ώμό- τητας, θα άποθάνουν εκ μολυσματικών νόσων και πυρεττών και ήλιάσεων και άσφύξις και πείνης και στερήσεων.

Θα εύρουν δηλαδή υπό τόν έλευθερον της Ελλάδος ούρα- νόν και τήν αγάλην της μητρός, τήν όποιαν ελάτρευσαν και ώνειροπόλησαν και δια τήν όποιαν και πλούτον και ευάρεϊαν και τό αίμα των τέκνων των δίδουν, θάνατον άδοξον, θάνα- θάνατον δολοφονικόν, τόν όποϊον ή άδικαφορία και ό έγωϊσμός, και ή άπάθεια και ή σκληρότης των άδελφών των τοις πα- ρασκευάζει.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

Ότε ό Γεώργιος εισήλθεν εις τό δωμάτιον, τό αποπνέον τήν άόριστον εκείνην όσμην σβουομένης νεότητος, τήν όμοιά- ζουσαν άρωμα άνθους μακρινομένου, ή Έλένη έκειτο επί της λευκής, της παρθενικής αυτής κλίνης λευκοτέρα και αυτοϋ του κρίνου. Άστραπή χαρής έφώτισε τό ώχρολευκόν πρόσω- πόν της, ότε τόν είδε και τείνασα προς αυτόν τήν χειρά της, χειρα λεπτήν, λευκήν σχεδόν διαφανή: Καλώς ήλθες, φίλε μου, τή είπεν.

— Καλώς ήλθες, έψιθύρισε και ή μήτηρ εκ της γωνίας έν ή συνεσπειροϋτο, ένθ' ό τάλας πατήρ ήρκέσθη να τή νεύση φιλικώς με θλιθερόν μειδιάμα, εις τό όποϊον ό Γεώργιος έμάν- τευσε καταπνιγόμενον λυγμόν, άποκρυπτόμενον δάκρυ

— Τί καλά έκαμες ποϋ ήλθες, επανέλαθεν ή νεαρά άσθε- νής, ιδέ αυτήν ήν ταινίαν. . . τήν έφύλαξα δια σε. . . σου ήρρεσκεν άλλοτε ότε τήν έφόρουν τώρα σου τήν χαρίζω ως ένθύμιον Έγώ. . . θα φορέσω άλλην όταν γείνω καλά. Άλλά πώς με εύρίσκεις σήμερα; δέν είμαι καλλίτερα; Και χωρίς να περιμένη άπάντησιν εξηκολούθησεν:

Ναι είμαι καλλίτερα. . . πολύ καλλίτερα· τό αισθάνομαι

αι δυνάμεις μου επανέρχονται, πλησιάζει ό καιρός καθ' όν θα δυνηθώ να εξέλθω. . . να τρέξω πάλιν εις τους άγρούς και να συνάξω άνθη. Ίδέ τό χρώμα μου, δέν είνε ζωηρό- τερον; . . . μόνον αυτός ό κακός πατέρας μου νομίζει πάν- τε ότι δέν είμαι καλά. . . είνε τόσον ισχυρογνώμων! μάτην του λέγω ότι εύρίσκομαι εις άνάρρωσιν· αυτός επιμένει εις τό όχι. . . να ιδήτε ότι και όταν άναρρώσω έντελώς, εκείνος θα με νομίζει πάντοτε άσθενή.

Έπειτα, βλέπουσα τόν Γεώργιον παρατηρούντα περιλύπως τόν ισχνόν αυτής βραχίονα, έν ή ανεγερθεϊσα περιχειρίς της άφηκε άποκεκαλυμμένον, έσπευσε να καταβιβάσει και: Ναι ήδυνάτησα όλίγον, είπεν, είνε άλλής! . . . άλλ' αυτό δέν είνε τίποτε. Νά ιδήτε πόσον γρήγορα θ' αναλάβω. . . θα πα- χύνω πάλιν. . . άλλ' προς Θεοϋ, πατέρα, δέν λυπείσαι αυτήν τήν καύμένην τήν μητέρα! έχει δύο ήμέρας ν' άφήσει τό δωμάτιον τουτο· θέλεις να άσθενήσει και αυτή; Έλα τώρα πηγαίνετε ν' αναπνεύσετε όλίγον άερα, έχω τώρα κα- λήν συντροφιάν και πρόθυμον νοσοκόμον.

Και έλεγε ταυτα δια φωνής ζωηράς και φαιδρας· τό όμα της έλαμπεν εκ του πυρετοϋ, ελαφρόν έρυθίμα έχρωμά- τιζε τα μηλα των παρειών της ένθ' μειδιάμα μόνον ούρά- νιον επλανώτο εις τα άχροα χείλη της. "Ω! ήτο ώραία, εξα- σίως ώραία, κατ' εκείνην τήν στιγμήν.

— "Ω! Έλένη μου, ακριθή μου Έλένη, άνέκρχεν ό Γεώρ- γιος, φέρων τήν χειρά της εις τα χείλη του άμα ζμειναι μόν- νοι, πόσον χαιώ, διότι σε βλέπω τόσον εύθυμον, τόσον φα- ιδράν, άλλ' αυτό είνε σημεϊον καλόν! Ναι είσαι καλλίτε- ρα. . . σου τό λέγω έγώ· και με τήν βοήθειαν του Θεοϋ και τας τρυφεράς φροντίδας των γονέων σου και του πτωχού σου Γεωργίου ελπίζω να λάθωμεν έντός όλίγου τήν ευτυχίαν. . .

Άλλ' εκείνη τόν διέκοψε, ψιθυρίζουσα με γλυκν παράπανον.

— Και συ άκόμη, Γεώργιε; άλλ' α κούταξέ με λοιπόν!

Έτεινε προς αυτόν και τήν άλλην χειρά της, όπως τήν βοηθήσει και στραφή έτι περισσότερον προς αυτόν. Εκείνος τήν παρετήρησε και όδυνηρά εκπληξίς εξωγραφήθη επί του προσώπου του.

Όμοι! ή ψευδής ζωή, ήτις τήν ανεζωογονεί πρό όλίγου, ήδη εξέλειπεν· ή φλόξ, ήτις έλαμπεν εις τό βλέμμα της έσθέ- σθη· τό μειδιάμα της απέπη· θανάσιμος ώχροτης και πι- κρία απείργραπτος διεχύθη επί της γλυκείας μορφής της· τό προσωπεϊον κατέπεσε.

— Λοιπόν τό βλέπεις; εξηκολούθησε ταπεινούσα έτι μάλλον τήν φωνήν, τό βλέπεις καλάς. . . πασα ελπς εξέ- λιπε δέν θα είμαι επί πολύ μαζή σας. . . πόσον είνε πικρά ή σχέψις αυτη και πόσον επεθύμουν να έτελείωνε γρή- γορα αυτη ή αγωνία! . . . ώ αν άπέθνησκον αύριο! . . . Σε λυπώ πολύ, δυστυχη μου φίλε, τό βλέπω, άλλ' ύποφέρω τό- στον! συγχώρησον με· δέν δύναμαι επί πλέον να ύποκρί- νομαι. Εκείνοι οι ταλαίπωροι γονεΐς! . . ή καρδιά μου σπα- ράσσεται όταν τους βλέπω τόσον άπηλπισμένους. . . και όταν δέν θα ύπάρχω πλέον εις σε στηρίζω τας ελπίδας μου. . . θα μείνης μαζή των δέν έχει ούτω; τους πρώτους μήνας τουλάχιστον θα τους παρηγορήσ. Άλλά μη κλαίης, διότι ιδου κάμνεις και έμε να κλαίω.

Και δάκρυα άγνά, ως μαργαρίται, έρρευσαν εκ των ώραίων εκείνων οφθαλμών των έτοιμών να σβεσθώσι δια παντός.

* *

Τό έσπέρας ή θερμότης ήτο ασφικτική. Άφηκαι άνοικτα τα παράθυρα του δωματίου και δέν ήναψαν φως, διότι τουτο ήνώχλει τήν άσθενή. "Ωμίλου χμηλοφώνως· και έφ' εστον τό φως της ήμέρας εξέλειπε, τόσον ή συνομιλία κατέπιπτε και έκαστος παρεδίδοτο εις θλιθερόν ρεμβασμόν.

Μετ' όλίγον δέν ώμίλου πλέον· και οι τέσσαρες εκάθητο εκεί, πλησίον άλλήλων, άνανπένοντες μετ' κόπου τήν βα- ρεϊαν άτμοσφαιραν. Ό πατήρ εκράτει τήν χειρα της θυγα- τρός του και από καιροϋ εις καιρόν τή έθλιθεν εις τα χείλη του. Η νύξ επήλθε πλέον και τα άντικείμενα συγκεχυμένως πως διεκρίνοντο μόλις. "Ολίγον κατ' όλίγον τα πάντα έβυθί- ζοντο εις τό σκότος.

Επί της μακρας εδρας της εξηπλωμένη ή Έλένη συνε- χέστο ήδη με τήν άόριστον λευκότητα της οικιακής αυτής έσθητος. Τέλος έφθασε στιγμή καθ' ήν τίποτε πλέον δέν διε- κρίνετο· τότε ή κόρη ήρχισε να όμιλή δια χαμηλής και συγ- κεινιμένης φωνής· είπε λόγους τρυφερούς, γλυκείς και συγ- κινητικούς· ώμίλησε περι αγάπης και αταπαρνήσεως· περι της αγαθότητος του θεοϋ και της θεϊας Αυτου εύπλαγγίαις, περι της αδυναμίας του ανθρώπου και της ύποταγής αυτοϋ εις τό Άγιον του Θεοϋ θέλημα. Η φωνή της όμοιάζε ότε μεν άσμα περιπαθές, προσεχόμενον εκ καρδίας ευγενοϋς και άγνης, ότε δε πτερύγιμα παρηγόρου άγγέλου. Αί ώραϊαι ιδέαι της εισέδουν βαθύτατα εις τήν ψυχήν. συνήπαζον αυ- τήν και τήν άνύψωνον υπεράνω της ταπεινης ταύτης ζωής εις άλλας σφαιρας φωτεινάς, εις όρίζοντας νέους· έχονον εις αυτην της παρηγορίας τό βάλασμον και ένεπνεον άγίαν τινα ελπίδα, ιεράν τινα πεποιθήσιν προς τό θεϊον. Οι δύστυνοι γονεΐς και ό άτυχής μνηστήρ, με συντετριμμένη καρδίαν, ή- κουνον έν σιγή κατ' τήν έπίσημον ταύτην ώρν της νυκτός τους λόγους της θνησκούσης παρθένου.

Τήν επαύριον ό ήλιος άνέτειλε λαμπρός και ένέπλησε φω- τός και θερμότητος τό δωμάτιον. Πλησίον της κλίνης, επί μικρας φραπέζης δια λεπτοϋ υφάσματος κεκαλυμμένης, έστατο ή εικόν της Θεομήτορος, ήτις έφαίνετο ρίπτουσα βλέμματα θλίψεως και στοργής επί της επιθανάτου κόρης και λευκή ως ή ψυχή ταύτης λαμπράς έκαιετο πρό της εικόνας. Θλιθερά σιγή έβασίλευεν εκεί, διακοπτομένη μόνον υπό πεπνιγμένων λυγμών και έξω ήκούετο εισέτι άπομακρυνόμενον τό βαρύ βάδισμα ιερώως, φέροντος τήν Θεϊκν Μετάληψιν και του κρα- τούντος τόν φανόν παιδός, όστις έπροπορεύετο.

Η Έλένη εξεπλήρωσεν ήδη τα τελευταία αυτης θρησκευ- τικά καθήκοντα και οι τρεις άτυχείς, άφρονι πλησίον της, πε- ριέμενον τό τέλος. Αϊφνης δάκρυα και λυγμοί έπαυσαν· τα γόνατα εκάμφθησαν εις προσευχήν, τα βλέμματα προσηλώ-θησαν επί της λευκής κλίνης και πάντας κατέστησεν ακινη- τους ή ύστάτη αγωνία!

Μετα τινας στιγμάς π' αν έχνος άσθενείας, οδύνης, αγωνίας εξηλείφθη εκ της γλυκείας εκείνης μορφής. Η Έλένη έπαυσε να ύποφέρει. Η ύστάτη πνοή, μικρόν άπόλειμμα εκλειπού- πούσης ζωής, ήμιάνοιξε τα άχροα χείλη της και άγγελικόν μειδιάμα έστόλισεν αυτά. Οι μεγάλοι καταμέλανες οφθαλμοί

της, οι προς τόν ούρανόν έστραμμένοι, εκλείσθησαν δια παν- τός· τό χρώμα της έγένετο άκόμη λευκότερον και άργυρά- τις ώχροτης έλάμπρυνεν έτι μάλλον τό άγνόν αυτης μέτω- πον· καλλονή άρρητος, γαλήνη ούρανια διεχύθη επί της ευ- γενοϋς φυσιογνωμίας της· ή ώραία κεφαλή της, αναπαυομένη νωχελώς επί άπαλοϋ προσκεφαλαίου, έφκίετο βεβυθισμένη εις θελκτικόν όνειρον. Ό θάνατος μόλις τήν ήγγισε δια της ψυχρας αυτοϋ πτέρυγος και ή άθώα ψυχή της εύρίσκετο ήδη εις τους πόδας του Πλάστου.

(Εκ των του Goncourt)

Κρυσταλλία Δασκαλοπούλου Χρυσοδέρη

ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΓΕΥΣΕΩΣ ΠΟΛΥΦΑΓΟΙ ΚΑΙ ΓΕΛΟΦΑΓΟΙ

Άνεξήγητος είναι ή άνοχη του πεπτικοϋ σωλήνος δια σώ- ματα ζως άπιθηνα και παράδοξα. Άλλά ποϋ ν' άποδώσει τις πράγματι, ή εις ιδιαιτέρην ιδιοσυγκρασίαν, τήν ιδιότητα, ήν έχουσιν άτομά τινα του να συνειθίζωσι τόν φάρυγγα αυ- των και τόν ισοφάγον να άρέσκωνται εις π' αν ό, τι δύναται ν' άπαρέσκη εις τους άλλους και ν' άηδιάζει μάλιστα αυτούς;

Η ιστορία αναφέρει, ότι ό άστρονόμος de Lalande κατέ- πινεν ήδονικώς άρχνας, δυσχυριζόμενος, ότι ήσαν αυται εξαί- ρετον φαγητόν. Οι δε παλαιοι συγγραφείς Cardan, Borel, Blancard, Άλβέρτος ό Μέγας, τα σπουδαία περιοδικά, έφη- μερίδες των περιέργων της φύσεως και τό Φιλοσοφικόν πε- ριοδικόν της Βασιλικής Έταιρίας του Λονδίνου αναφέρουσι πληθύν άναλόγων γεγονότων, εξ ών προκύπτει ότι ή άράχνη ουδόλωσ είναι επικίνδυνον έντομον ή δηλητηριώδες, ως γενικώς φρονούσιν. Ό δε Cavier, όμιλών περι των αυτοχθόνων της νήσου Νέας Όλλανδίας και άλλων τινών νήσων της νοτίου θαλάσσης, λέγει ότι ροφοϋν έν καιρω σιτενδείαφέν είδος έντό- μου, καλουμένου ερέϊθε, όμοιοτάτου τη άράχνη. Η δήλωσις αυτη υπενθυμίζει ήμιν τό άνέκδοτον του μοναχοϋ της πό- λεως Mans, όστις ιερουργών κατέπινε άδιστακτως μεγάλην άράχνην πεσοϋσαν, έν τω Άγίω Ποτηρίω και ουδεμίαν εκ τούτου ήσθάνθη ένόχησιν προς μεγίστην εκπληξιν των πα- ρισταμένων.

Άπό του συμβάντος τούτου χρονολογείται ή ύλρισις του αδελφάτου, εις τό όποϊον ό Πάπας Παϋλος ό 5ος, οϋτινος έφύ- λαττον άλλοτε τό ζιφος έν τη ίματιοθήκη του Στέμματος έν Παρισίους, παρεχώρησεν άφετήρια γραμματα (συγχωροχάρ- τικ) όνομασθέντα άφετήρια της άράχνης.

Άλλά δέν είναι μόνη ή άράχνη, ή χρησιμεύουσα ως τροφή εις τινας διαφθαρείσας όρέξεις.

Ό Άριστοτέλης αναφέρει, ότι οι Άθηναίοι έτρωγον τους συνήθεις τέττιγας, ιδίως δε έν κταστάσει νυμφών. Προε- τίμων δε τους άρρενας, πρό της συζεύξεως και τους θήλεις, πριν γεννήσωσι τα ώά των, ους έψηνον επί έσχάρας και τους ώνόμαζον τέττιγομέτρν.

Οι Αιγύπτιοι, οι Άραβες, και οι Σύριοι δέν άνηξίουν να τρώωσιν άκρίδας και ιδίως τας ταξειδιώτιδας, αίτινες κατα- στρέφουσι τας χώρας, δι' ών διερχονται. Ό δε γρύλλος της Ταρταρίας, και ό της Αιγύπτου είναι συνηθέστατον φαγητόν

Les Jeux Olympiques à Athènes. Εξεδόθη γαλλιστί υπό του κ. Δ. Γεωργιάδου επίτομος μελέτη περί των Ολυμπιακών Αγώνων, αναδημοσιευθεῖσα ἐκ τοῦ «Monde Economique», περιοδικῷ τῷ ὑποτόν ὀ κ. Δ. Γεωργιάδου; ἀντεπροσώπουεν ἐνταῦθα κατὰ τούς Ὀλυμπιακοῦς ἀγῶνας.

Ἐκδόθη. Τὸ ἔλλοτε ἐν Ζακύνθῳ ἐκδομένου υπό τόν τίτλον Ἐκδόθη, περιδικόν ἐπανελάθε καί πάλιν τήν ἐκδοτήν του ἐν Πύργῳ υπό τήν διεύθυνσιν φιλοπροδοῦ διευθυν-οῦ τοῦ κ. Η. Ἀδούρη. Τὸ περιοδικόν τοῦτο, περιέχον ἀξιολόγους φιλολογικὰς σελίδας, εἶναι ἄξιον πάσης ὑποστηρίξεως. Εἰς τήν νέαν συνάδελφον εὐχόμεθα πρόδοον.

Γνώμη περί Μέσης παιδεύσεως. Παρά τοῦ κ. Μ. Πανταζῆ, γυμνασιαρχου, ἐξεδόθη σύντομος μελέτη περί Μέσης Παιδείσεως, σταλείσα παρὰ τοῦ συγγραφέως τῆς εἰς τήν ματαιωθεῖσαν τῶν Γυμνασιαρχῶν σύνοδον. Οἱ ἀρμόδιοι, νομιζόμεν ὅτι καλόν εἶναι νά μελετήσουν τὰς γνώμας τοῦ κ. Μ. Πανταζῆ ἐκ τῶν ὁποίων πολλά δύνανται νά ἀρυσθῶσιν ὠφέλιμα διὰ τήν τροποποίησιν τῶν προγραμμάτων των διδάγματα.

Ἡὼς. Παρά τοῦ κ. Θ. Ν. Ἀποστολοπούλου δικηγόρου ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις ἡμερησίου φύλλου υπό τόν τίτλον «Ἡὼς». Θά πραγματοποιεῖται ζητήματα πολιτικά, κοινωνικά, ἐκπαιδευτικά καί θρησκευτικά, πάντοτε υπό πνεύματος ἀνεξαρτησίας καί ἀμεροληψίας ἐμπνεομένη. Εἰς τήν νέαν συνάδελφον εὐχόμεθα καλήν προκοπήν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Δροσιτικὰ διὰ τὸ δέγμα

Ἄλοιφῃ σικουῦ (ἀγγουρίου). Ἡ κατασκευὴ τῆς ἀλοιφῆς αὐτῆς εἶναι εὐκολωτάτη ἐν τῷ οἴκῳ, ἀρίστη δὲ πρὸς κατεύνασιν τῶν ἐξάφσεων τοῦ δέρματος. Ἀναλύουν μαλακὸν λίπος ἀγνόν 250 γρ. Μόσχιον λίπος 65 γρ. Ἀναμιγνύουσιν ἐν αὐτοῖς χυμὸν ἀγγουρίου 20^{γρ}. Τὰρᾶσσου αὐτὰ καλῶς καί ἀφύωνον νά κατασταλάξουν ἐπὶ 24 ὥρας· μεταγγίζουν εἰς αὐτὰ, καί ἀναμιγνύουσιν χυμὸν 200 γρ. ἀκόμη. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται ἐπὶ ὀκτὼ ἢ δέκα ἡμέρας. Ἀναλύουσιν ἔπειτα τὸ μίγμα, ὅπερ ἔχει ἤδη ἀπορροφήσει τὸ ἄρωμα τῶν ἀγγουρίων, καί προσθέτουν 5 γραμ. κόλλας εἰς κόνιν, διὰ 250 γραμμάρια ἄλοιφῆς, καί χύνουν ἐντὸς δοχείων. Ἡ σκευασία αὕτη γίνεται κατὰ τὸ φθινόπωρον καί διατηρεῖται εἰς δροσερὸν μέρος.

Γαλάκτωμα φιστικίων

Εἰς μίαν λίτραν, (149) δράμια, ἀφεψήματος ἰων ἡ ἀνθόνερου ἀναμιγνύουσιν 100 γραμμάρια φιστικίων, 30 γραμμάρια σαπυνοφόρικα καί 30 ἐλάου, τόσα κηροῦ καί blanc de baleine.

Γάλα ἀκτίδος (κουφοξυλιᾶς)

Εἰς μίαν λίτραν ἀφεψήματος ἀνθέων κουφοξυλιᾶς ἀναμιγνύουσιν ἀμύδαλα γλυκὰ ἀπόφλοιωμένα 150 γρ., οἰνόπνευμα 60 βαθμῶν 250 γρ. Ἐλαιον ἐξ ἀνθέων κουφοξυλιᾶς, 15 γρ., κηρὸν 15 Σάπωνα 15 γρ. blanc de baleine 15 γρ.

Πρὸς κατασκευὴν τῶν δύο αὐτῶν γαλακτωμάτων, ἀναλύουσιν ἐπὶ ἐλαφρὰς πυρᾶς πρώτων τὸν σάπωνα ἐντὸς τοῦ ἀφεψήματος τῆς κουφοξυλιᾶς καί τοῦ ἀνθόνερου, ἔπειτα προσθέτουν τὸν κηρὸν καί τὸ blanc de baleine· ἐξ ἄλλου

καθαρίζουν τὰ ἀμύδαλα, τὰ κοπανίζουν ἐντὸς μαρμαρίνου ἰγδίου καί ἀναμιγνύουσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ προπαρασκευασθὲν ρευστόν. Περνοῦν κατόπιν τὸ μίγμα ἀπὸ λεπτῆν μουσελίαν, καί ἀναμιγνύουσιν τὸν σάπωνα καί τέλος τὸ οἶνόν πνευμα, τὸ ὅσοτον ἀφίουνον νά κατασταλάξῃ ἐπὶ 24 ὥρας.

Σύκα κομπόστα

Μία ὄκα σύκα ὄχι πολὺ καμωμένα, 300 δράμια ζάχαρις. Τὰ καθαρίζετε καί τὰ βάζετε εἰς τήν ἀσέση ἡν ¹/₂ ὥραν. Δένετε τὴν ζάχαριν, τῆς ρίπτετε λεμόνι καί ὅταν κρυαύη ρίπτετε τὰ σύκα ἀφ' ἐσπέρος καί τήν ἐπιούσαν τὰ ἀποψίνετε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Μ. Β. Σύρον. Ἐπικροτῶ εἰς τὰς ἀποφάσεις σας. Περί τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος θά σᾶς γράψω. Ἐὰν ἔχητε παρακολουθήσει τήν τακτικὴν μου καί τὰς περὶ τοῦ ἐν λόγῳ παιδευτηρίου σκέψεις μου, θά ἐννοήτε ὅτι εἶμαι ἐντελῶς ἀναρμόδια.—Δα Τ. Κ. Καρδίτσαν. Ἐχετε ἀνάγκην νά μελετήσητε καί ἐργασθῆτε πολὺ, ὅπως οἱ στίχοί σας γείνουν δημοσιεύσιμοι. Δὲν σᾶς ἀπήντησα, διότι δὲν μοι ἐδώκατε ὄνομα τι, ὅπως σᾶς ἀπαντήσω ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως. Εἶσθε πολὺ νέα. Ἐχετε καιρὸν νά ἐργασθῆτε.—Δα Κ. Γ. Ροστόβιον. Ἐλήφθησαν. Τὰ ζητηθέντα ἀπεστάλησαν. Τὰ διηγημάτια θά δημοσιευθῶσιν ὡς ἐπιφυλλίδες, διότι εἶναι πολὺ μακρά. Ἡ μετάφρασις των εἶναι πολὺ καλή. Γράψατέ μοι ἐὰν ἐλάβετε τὰ ἡμερολόγια.—Καν Ε. Ν. Δ. Δρ. Πειραιᾶ. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Ἦτο παρηνόσις. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Στ. Σ. Τοῦρνο-Μαγουρέλι. Μὴν ἀνησυχῆτε. Δὲν λησμονοῦμεν, ἀλλ' ἐργαζόμεθα.—Κον Ι. Α. Βομβάην. Ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐδώκατε καί τὸν τόπον τῆς ἐν Προποντιδὶ διαμονῆς τῆς ἐν λόγῳ Κυρίας.—Καν Ε. Χ. Πυρίχην. Ἐλάβετε ἐπιστολήν μου εὐχαριστήριον καί δικαιολογούσαν μὴ δημοσιεύσιν ἀποσταλέντων; Καρδιὰ μεγάλη, καλαὶ ἰδέαι, ἀλλὰ ἡ Τέχνη ὑστερεῖ.—Καν Σ. Α. Κων)πολιν. Λαμβάνετε ἤδη τακτικώτερα; καί ἐλάβετε σχετικὴν ἐπιστολήν μου;—Καν Μ. Β. Νέαν Ὑόρκην. Φροντίσατε διὰ μεγαλητέραν κυκλοφορίαν.—Δα Α. Α. Σκύρον Ἐλάβετε τελευταίαν μου; Λαμβάνετε φύλλα τακτικῶς; διατί στερούμεθα εἰδήσεών σας;—Καν Ἀγγ. Κ. Ἄνδρον. Δὲν μοι λέγετε, ἐὰν ἐλάβετε ζητηθέν πρόγραμμα;—Κας κ. Ρ. Μ. Ἀγγιάλον, Π. Φ. Ἀργοστόλιον, Ε. Κ. Πόρτ-Σαϊδ, Α. Ν. Ζ. Ἀλεξάνδρειαν, Α. Α. Κάϊρον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Ὁ κύριος Ἰωάννης Τσάμης ὑποδηματοποιὸς τῆς Αὔλης τῆς Α. Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου καί τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας ἀναχωρεῖ διὰ Παρισίους, ἵνα κομίσῃ ἐκεῖθεν τοῦ τελευταίου συρμοῦ τὰ ὑποδήματα καί τὰ ὠρατὰ δέρματα δι' ὧν ὑποδύονται οἱ Παρισιοί.

καί ὑπὸ τῶν βλεφάρων μετριάζομενον· πολλάκις ἔκτοτε βλέπων τὸ ὄμμα ἐκείνου ὁ Ὀ-Φάρελ διηρωτήθη, πὺ ἀρά γε εἶδον αὐτό;

Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πρώτων φιλοφρονήσεων, ἕνεκα τῶν ἐπιμελημένων τρόπων τοῦ μοναχοῦ καί τῆς θερμῆς καί γλυκείας φωνῆς του, ὁ Ὀ-Φάρελ ἠσθάνθη ἐαυτὸν ἀκαταμαχητῶς ἐλκυόμενον πρὸς τὸν πατέρα Χρυσόστομον καί ἐκθύμως ὠδήγησεν αὐτόν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἵνα ἐλευθέρωσιν συνδιαλεχθῶσιν.

Ἐκτοτε συνεδέθησαν οἱ δύο ἄνδρες δι' ἀκραδάντου φιλίας καί ἀφοσιώσεως, τῆς ὁποίας σοβαρὰ ὑπῆρξαν τὰ ἀποτελέσματα.

Δικαιολογούμενος ἡμέραν τινα ὁ πατήρ Χρυσόστομος διὰ τὰς συνεχεῖς πρὸς τὸν Πατρίκιον ἐπισκέψεις του, εἶπεν αὐτῷ:—Ἐπιφειλοῦμαι τῆς μικρᾶς ἐν τῷ δάσει διαμονῆς σας, ἵνα σᾶς βλέπω συχνότερον, διότι καί ὑμεῖς θά ἐπιθυμήσητε, ὡς καί οἱ προκατόχοί σας, νά ἐπανιδητε τούς ἐν Γαλλίᾳ συγγενεῖς καί φίλους σας καί θά ἀπέλθητε.

—Ὅχι, πάτερ μου, θά μένω, διότι ἐγὼ μόνος ἀποτελῶ τὴν οἰκογένειάν μου. Φίλους δὲν εἶχον, ἢ ἓνα μόνον, καί ὁ οἶκος αὐτοῦ, μοι ἐκλείσθη διὰ πάντος ὑπ' αὐτῆς τῆς φιλίας.

—Ὁ ἱεραπόστολος ἐπρίγγε καί αἱ ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ρυτίδες ἠλακώθησαν βαθέτερα. Ἐνωῶν, εἶπεν, ἀπὸ δωδεκαετίας, διατρέχων τὸ Ἁλγέριον, ἀντελήφθη ὅτι ὅσοι ἐρχονται ἐνταῦθα, ἢ ἐγκλημά τι θά ἐξαντισωσιν, ἢ ἔρωτα θά καταπολεμήσωσιν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔχετε ὕψος ἐγκληματίου, εὐχομαι ὁ ὕψιστος ταχέως νά πέμψῃ ἡμῖν τὴν λήθην.

Ἐκ τῶν λόγων τούτων ὁ Πατρίκιος ἐνόησεν ὅτι ὁ πατήρ Χρυσόστομος ἐφύλαττε μυστικόν τι τοῦ βίου του καί εἶπε: Φαίνεται ὅτι τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ δὲν ὑπῆρξε πάντοτε τὸ ἰδικόν σας.

—Ναί, ἀληθῶς· ἔζησα εἰς τὸν κόσμον καί διὰ τοῦτο τώρα ἀποφεύγω αὐτόν.

—Ὡς ἐγὼ, εἶπε μειδιῶν ὁ Ὀ-Φάρελ.

—Ἐἴθε νά ἔφρευγον αὐτὸν νέος ὡς ὑμεῖς· προσέθηκεν ὁ μοναχὸς μετὰ συγκ-

νητικῆς ταπεινοφροσύνης. Ἦδη, εἶπατέ μοι, τί σᾶς τὰρᾶσει, θά προσπαθήσω νά εὑρω παρηγορητικὸς λόγους πρὸς ἀνακούφισιν τῆς καρδίας σας.

Καί διὰ μακρῶν ὁ Ὀ-Φάρελ διηγήθη τῷ μοναχῷ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔρωτός του, τὴν αὐτοθυσίαν του, τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου τοῦ φίλου του, προσθεὶς ὅτι οὐδέποτε θά ἐλησθῶναι τὸ βλέμμα, ὅπερ ἀπηύθυνεν αὐτῷ ἐκεῖνη, ἐν τῷ καιρῷ πρὶν ἢ συνδέσῃ διὰ πάντος τὴν τύχην τῆς μετὰ ἄλλου.

—Καλῶς, ἐπράξατε θυσιασθεῖς, εἶπεν ὁ πατήρ Χρυσόστομος, ἀπερχόμενος, μείνατε ἐνταῦθα θά ἱαθῆτε, θά λησμονήσητε.

Ἐπὶ πολὺν δὲ χρόνον ἐπαναβλέπων ὁ μοναχὸς τὸν Πατρίκιον, ἠρώτα αὐτόν: Εἶσθε μᾶλλον ἠρεμὸς; ἐπῆλθεν ἡ λήθη; καί τὸ αὐτὸ βλέμμα ἀμφιβολίας καί θλίψεως ἀπῆντα πάντοτε: «Ὅχι ἐνῶ ὁ μοναχὸς ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον, ἵνα μὴ προδοθῇ ἐπίσης ὅτι ματαίως προσεπάθει καί οὗτος νά ἀποκρύψῃ μυστικόν, ὅπερ οὕτε ὁ γρόνος οὕτε ἡ παρήγορος θρησκεία κατέσχευαν νά ἐξελεύσιν ἀπὸ τῆς καρδίας του.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς Πομεῦρᾶς ὁ Γοδεφρουᾶ ἐξῆλθε μόνος περὶ τὴν ἐνάτην πρωινήν ὥραν, ἐνῶ ἡ σύζυγός του ἀνεπαύετο εἰσέτι. Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἐκτάσει διατελῶν πρὸ τῆς ἐξαισίας καλλονῆς, τῆς συζύγου του, πρὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἧς ἀπῆλαυε, παρακολουθεῖ αὐτὴν ὡς σκυῖα, ροφῶν τὰς λέξεις τῆς, θαυμάζων αὐτὴν σιωπῶσαν καί πολλάκις λησμονῶν καί νά φάγῃ, παρὰ τὴν πλειυρόν τῆς καθύμενος εἰς τὴν τράπεζαν ἐθεώρει ἑαυτὸν τρισευδαίμενα, φρονῶν ὅτι καί ἡ νεαρὰ σύζυγός του ἠσθάνετο ὁμοίως. Ὅτε ἐπέστρεφεν ἐσπέραν τινα ἐκ πλαγίας τινὸς ἀτραποῦ τοῦ κήπου, ὅπῃθεν εἶχε δρέψει ρόδα δι' αὐτὴν, εὔρε τὴν Εὐγενίαν ἐν στάσει· προφανοῦς ἀπογοητεύσεως, με τούς βραχίονας κρεμαμένους καί τὸ βλέμμα ἀπλανές, ἀσυναίσθητος ἀναφωνοῦσα. Ὡ Θεέ μου!

(Ἀκολουθεῖ)